

A házak még sokáig fognak emlékeztetni a régi életre, de előbb-utóbb az is elmúlik, s az új kor formái veszik át ebben is az uralmat.

Változott a temető is a szülőház kertje lábában. S majdnem egészen megváltozott. Volt egy időszak, amikor nem volt illő tisztelni a temetői hagyományokat, s akkor a radikálisan újító városrendezési terv megszüntetni tervezte az öreg református temetőt is. Már meg is hozták a törvényt erre, ki is jelölték az új köztemető helyét, csak éppen erő nem volt a felépítéséhez. A temető azonban pusztult és parlagosodott ezekben az években. Az egyházközségi vezetés is sorsára hagyta, s egymás után dőltek be a kövek, pusztultak az örökzöld fák és cserjék, s mind több sírhantton kecskék kezdtek legelni. Érthető, hogy az utca és városrész elkeseredett, s mindannyian, akik e temető körül születtünk, akik elődeinket ide temettük, s akik magunk is ide érzünk vonzódást, mindent megmozgattunk, hogy éljen még tovább ez a szép temető, s még fogadjon be bennünket is. Megtörtént a fordulat: a városi vezetés is magáévá tette a temető ápolásának és fenntartásának a tervét, s az egyházi vezetők is talpra álltak. Azóta újból mai életünk része lett az elhaltak városa. Új ravatalozó épül, utakkal, fákkal és cserjékkel szépül ez az emlékkert, s úgy marad az utódokra, mint a város változó történetében a történeti folyamatosság megtestesítője.

Temetőhely volt ez a honfoglalás korában is, akkor is, amikor nyolc-tíz falu volt a mai város helyén, akkor is, amikor a város mai formájában kifejlődött. Maradjon az akkor is, amikor már csak emlékeztet erre a történelemmé váló, régi életre, s fogadja be azokat, akik még ide kíváncsoznak.

TÓTH SÁNDOR: „VÉRADÁSERT”